

Inleiding

Op een avond lang geleden, toen ik zat te mediteren, kwam het beeld van de tweelingziel in een visioen bij me op. In een flits zag ik het totaalbeeld: het splijten van de ziel in tweelinghelften, een mannelijke en een vrouwelijke, de lange weg die moet worden afgelegd om weer samen te komen en het alomvattende kosmische plan van afscheiding van de groepsziel en de terugkeer daarin. Alle details stonden onuitwisbaar in mijn geest geprent. Sommige zakten in de loop der tijd wat weg, maar kwamen toch telkens weer naar boven als ik er een beroep op deed.

Nooit eerder had ik van het tweelingziel-idee gehoord. Toch verscheen het zo indringend dat ik ervan overtuigd was dat ik de opdracht had er iets mee te doen, erover te schrijven. Ik zag mijn jaren als schrijfster en spiritueel zoeker als voorbereiding op dit werk.

Benieuwd naar wat er al over zou zijn geschreven, begon ik mijn speurtocht door de spirituele literatuur: ik vond er niets over, een enkele korte melding over tweelingschap in bepaalde esoterische kringen daargelaten. Als puzzelstukjes pasten die precies in het totaalpatroon dat mij was getoond. Maar niets ging daar buiten en nergens vond ik het hele plan.

Ik sprak er met anderen over en ik probeerde de beelden van het visioen over te dragen. Sommigen herkenden die on-

middellijk, glimlachten en mompelden: 'Ja, ja, dat is vast waar.' Kennelijk raakte het aan iets wat allang in hun geest aanwezig was en nu herontdekt werd.

Dertig jaar heeft het tweelingzielprincipe mijn leven geleid: ik dacht erover na, bestudeerde het van binnenuit en zocht naar andere bronnen. Verscheidene malen probeerde ik er een boek over te schrijven, maar telkens weer leek ik op papier niet voldoende greep op het onderwerp te hebben. Er ontbrak iets. Het tweelingthema sloop op subtiele wijze mijn andere boeken binnen: het was een deel van mij geworden, vanuit mijn diepe overtuiging van zijn waarheid.

In oktober 1989 ontmoette ik dr. Maurie Pressman, een psychoanalyticus met interesse voor zowel spirituele zaken als literatuur. We ontdekten dat onze spirituele paden parallel hadden gelopen, we hadden beiden een speciale belangstelling voor de theosofie, een mystiek-filosofische wereldbeschouwing. We werden vrienden. Ik beschreef hem mijn visioen van lang geleden. Zijn begrip van de mannelijke en vrouwelijke psyche vulde het hiaat in het tweelingziel-idee. Hij wist de theorie te staven en haar in te passen in het leven van alledag. Naarmate we samen verder in de materie doken kreeg het boek, dat ik al die jaren niet had kunnen schrijven, eindelijk vorm.

Wat we hier geschreven hebben is zeker niet het laatste woord over tweelingzielverwantschap: het is pas het begin. Er valt nog veel te ontdekken over deze weldadige wet van liefde. Al lezend zul je ook zelf bepaalde inzichten hebben. Vertrouw erop: ze zijn de stemmen van je intuïtie. In Bernard Shaws *Saint Joan* daagt de Inquisiteur Jeanne uit met de woorden: 'De stemmen die je hoort bestaan alleen maar in je verbeelding.' Ze antwoordt: 'Natuurlijk. Hoe zou God anders tot ons spreken?'

Patricia Joudry

Het doel van de ziel

‘Waar onze zielen ook van gemaakt mogen zijn, zijn ziel en de mijne zijn dezelfde. Hij is meer mijzelf dan ik ben! ... Ik ben Heathcliff.’

Deze pure tweelingzieluitspraak wordt gedaan door Cathy in de roman *De woeste hoogten*, een klassiek liefdesverhaal, geschreven door een eenzame oude vrijster die voor zover we weten zelf geen ervaring in de liefde had. Emily Brontë putte inspiratie uit haar ziel. Diezelfde zielskennis heeft alle grote liefdesgeschiedenissen uit literatuur en opera geïnspireerd. Dergelijke werken houden door de eeuwen heen stand, omdat hun kernwaarheid de diep begraven waarheid in ons allen raakt: we zijn incompleet en ergens bestaat er iemand die ons complement is en ons weer heel maakt, zoals we oorspronkelijk heel waren.

De oosterse spirituele filosofieën, zoals neergelegd in de *Bhagavad Gita*, de hindoeïstische Veda's en andere geschriften van oude wijzen, leren ons dat de ziel werd geschapen als één tegelijk mannelijk en vrouwelijk geheel, als afspiegeling van de dualistische aard van de Schepper. De gedachte dat de ziel zich heeft verdeeld in twee geslachten is door de eeuwen heen verwoord door filosofen, dichters en geestelijk leraren. De negentiende-eeuwse filosoof Arthur Schopenhauer beschouwde dualiteit als inherent aan de natuur en schreef: 'Polariteit of het

scheiden van een kracht in gelijke maar tegengestelde helften is een fundamenteel kenmerk van alle natuurfenomenen, van het kristal en de magneet tot de mens zelf.

Het beeld van de tweelingziel werd vijftiende eeuw geleden aanschouwelijk gemaakt in een legende die altijd tot de verbeelding van de westerse wereld heeft gesproken. In Plato's *Symposion* prijst Aristophanes de liefde, waarbij hij vertelt hoe Zeus de ziel in twee tegengestelde helften heeft gespleten die beide op aarde rondlopen, op zoek naar elkaar.

‘En als een van beiden zijn andere helft ontmoet, zijn ware wederhelft, verliest het paar zich in verwondering over de liefde, de vriendschap en de intimiteit en ze zullen geen ogenblik uit elkanders zicht zijn. Dit zijn de mensen die hun hele leven samen blijven, hoewel ze met geen mogelijkheid zouden kunnen uitleggen wat ze van elkander verlangen. Want ze smachten naar elkaar niet omwille van het verlangen naar lichamelijke gemeenschap dat verliefden kenmerkt, maar omwille van iets anders waarnaar de ziel van beiden kennelijk verlangt, maar dat onzegbaar is: iets waarvan de ziel slechts een duister en twijfelachtig voor gevoel heeft.

Als Hephaestus, de zoon van Zeus, het paar zou vragen: “Wensen jullie geheel en al een te zijn, altijd, dag en nacht in elkanders gezelschap? Want als dat het is waarnaar jullie verlangen, ben ik bereid jullie samen te smelten en samen te laten groeien, zodat jullie uit twee een zullen worden. En ook na jullie dood zal er dan in het hiernamaals slechts één heengegane ziel zijn in plaats van twee – ik vraag jullie of dit is wat je in liefde wenst?” En er is geen man of vrouw die, als ze het voorstel hoorden, niet zou erkennen dat dit met elkaar versmelten, dit een worden in plaats van twee, de precieze uitdrukking was van hun oerbehoefte. En de reden daarvan is dat de menselijke natuur van oorsprong een was, waarin wij één geheel vormden, en het verlangen en het streven naar die heilheid noemen we “liefde”.

Mythen dienen ertoe waarheden over te dragen die te mysterieus en te complex zijn voor de gewone taal. De legende van Plato schildert een spirituele realiteit die voor iedere man en iedere vrouw van groot belang is en die de sleutel is tot hun vervulling. Het begrip tweelingziel illustreert de ware aard van liefde en daarmee mogelijk het doel van de ziel op aarde.

De ziel hunkert naar voltooiing en wil terugkeren naar haar creatieve bron. Wij zijn van mening dat die weg terug begint met de spirituele ontwikkeling van het individu, voor zover dat mogelijk is in de staat van verdeeldheid, en voortgaat in de vereniging met de ziel die de ware wederhelft is, de tweelingziel. De weg is voltooid met de hereniging met de groepszielen, waarvan de ziel zich lang geleden heeft afgescheiden.

HET KOSMISCHE PLAN

De schepping wordt gekenmerkt door de beweging van deling en hereniging. Daarvoor kijken we naar het proces van het ontstaan van zielen.

In steeds terugkerende cyclussen openbaart Vader-Moeder-God zich, om later de voltooide creatie weer tot zich te nemen. Door de wisselwerking tussen het mannelijke en het vrouwelijke principe van het goddelijke, begint de verdeling van één geest in vele. In de eerste geboorte ligt het patroon besloten voor de latere opsplitsing van de zygote in de talloze cellen van het menselijk embryo. Hier geldt dus de kosmische wet 'Zo boven, zo beneden'.

In een voortdurend proces van deling krijgt de goddelijke energie vorm. Door het hele universum heen ontstaan groepen, die alle een veelheid aan 'zielen-in-wording' herbergen. Zij zijn de cellen van het lichaam van God, al bestaat ieder leven op zichzelf. De groepszielen splitsen zich op in steeds kleinere entiteiten, elk met eigen kenmerken. Hoe kleiner de groep, des te sterker de onderlinge samenhang van de erbij horende zie-

len. Ze bewaren een herinnering aan elkaar, zelfs in het schemerige prenatale stadium. Hoe langduriger de verbinding, des te onuitwisbaarder de herinnering. Door die herinnering kunnen ze elkaar terugvinden als de tijd van omhooggaan gekomen is: ze keren terug naar hun eigen groep. Inherent aan de scheiding is de hereniging. De transcendente geest staat hierboven en wil zijn eigen voltooiing. Ieder levensatoom wordt bij de lange reis terug naar de eenheid van zijn begin beziel met het verlangen naar die terugkeer. Zelfs in de pijn van de deling zullen de zich daarin nieuw vormende levens smachten naar de eenheid waar ze uit voortkwamen. Met de geboorte van de zielen wordt ook de eenzaamheid geboren. Dit is de eerste bewustwording van pijn, die tot het menselijke besef leidt dat alle pijn zijn oorsprong vindt in scheiding, alle vreugde in verbinding.

Maar aan de opsplitsing komt wel degelijk een einde. Terwijl de groepen zich opdelen tot in hun kleinste configuraties, ontstaat er een schare entiteiten die uit slechts één ziel bestaan. Dit zijn de nog ongevormde, slechts potentiële zielen. Er moet een eeuwigheid verstrijken voordat zij geëvolueerd zijn tot mensen, maar toch zijn ze in zichzelf heel, mannelijk en vrouwelijk, met al hun nog niet verwezenlijkte mogelijkheden. Ogenscheinlijk alleen in het universum en verlangend naar de zielenfamilies waarvan ze zijn losgeraakt, moeten deze entiteiten nóg een verlies lijden: in de laatste, noodlottige deling wordt elk van deze zielen in tweeën gespleten, waarbij hun mannelijke en hun vrouwelijke eigenschappen zich vergaren in twee gelijke helften. Toch behoudt elke helft de kiem van de andere in zich, waarmee de polariteit wordt gecreëerd die de uiteindelijke hereniging mogelijk maakt.

Die laatste opsplitsing vormt het einde van de afdaling, waarna de wet van de aantrekkingskracht weer begint het geheel opnieuw te vergaren. De ziel heeft tenslotte een duidelijke richting, namelijk naar de verloren helft van het zelf. Zowel

in de natuur als in de mensenwereld zoeken het mannelijke en het vrouwelijke elkaar onophoudelijk op. Het feit dat we naar het doel van de hereniging, naar de top van de wederkeer worden getrokken, drijft de evolutie aan. Als we als menselijk wezen voldoende geëvolueerd zijn, zullen we klaar zijn voor de ontmoeting met de tweelingziel. In dat stadium zullen we in contact komen met enkele van onze groepszielen. Die groepszielen of zielsverwanten ontmoeten we voor en na de hereniging met de tweelingziel. Als antwoord op de oproep van boven is er een algemeen bijeenkomen. Nadat ze op aarde zijn begonnen, zetten die groepsherenigingen zich voort na de dood in de wereld van de geest. Daar zullen groepen samenkomen in herkenning en grenzeloze vreugde. Door het hele universum heen zullen ze naar elkaar toe worden getrokken door de draad van herinnering die hen met elkaar verbindt. Het is een gelukzalige herinnering, de Bron van gelukzaligheid die onbewust wordt waargenomen door de nog ongevormde zielen. De voltooide zielen zullen in vol bewustzijn als vervolmaakte wezens naar die Bron terugkeren: zelf scheppers, die het bewustzijn van God uitbreiden. Dat is het doel van alle strijd op onze weg naar omhoog.

De top is volmaakte liefde: iedere in het leven geroepen ziel heeft de ander lief. De grondslag is de liefde van mannen en vrouwen. Steeds als mensen elkaar in liefde ontmoeten, verheft hun ziel zich. Als tweelingzielen zich met elkaar herenigen wordt die opwaartse beweging nog eens versterkt. Tweelingzielen voegen zich bij de Godskracht die alle leven omhoog trekt. Ze zijn meer dan de som van twee: ze zijn drie. Zoals Plato het in *Symposion* uitdrukt: 'De oorspronkelijke menselijke natuur was niet zoals die nu is, maar anders. Er waren niet, zoals nu, twee geslachten, maar drie: er was de man, de vrouw en de verbinding van beiden.' Hiervan komt het woord 'androgyn', dat tweeslachtig mens betekent en letterlijk een samentrekking is van de Griekse woorden voor man en vrouw. Als de

tweelingzielen na hun lange reis herenigd zijn, worden ze weer androgyn. Hoewel ze zeer hecht met elkaar zijn verbonden als ze elkaar op deze aarde ontmoeten, bestaat hun ziel toch nog altijd in twee lichamen. Ze zullen in toenemende mate tot één wezen groeien als ze opklimmen tot de hoogten van het geestelijke bestaan in het generzijdse. Toch zullen ze – binnen die tot één geworden ziel – voor eeuwig hun individuele aard behouden. En altijd zal er communicatie tussen hen zijn, een uitwisseling van liefde en een creatieve wisselwerking op niveaus van bewustzijn en gelukzaligheid die ons voorstellingsvermogen te boven gaat. Sommige spirituele geschriften bevestigen dit eeuwigheidsprincipe. Hieronder volgt een stukje uit de heilige geschriften van het soefisme, een ascetische en mystieke beweging in de islam die in de achtste eeuw in Perzië ontstond. Deze pantheïstische extaseleer belooft het hoogste geluk in de vereniging met God.

‘Buiten de oorspronkelijke eenheid van zijn is er een versplintering en verstrooiing van wezens, waarvan de laatste fase die is waarin één ziel in tweeën wordt gespleten. Ten gevolge daarvan is liefde de zoektocht op aarde of in de hemel van de ene helft naar de andere, een zoektocht die wanhopig kan worden ...

Hoewel tweelingzielen in aanleg zo eender zijn, lijkt het voor hen noodzakelijk verschillende wegen te gaan voordat ze elkaars complement kunnen zijn. Persoonlijkheid en aanvullende persoonlijkheid, complementariteit, zijn de twee drijvende krachten en de spil van liefde ... In de hele mens zijn die twee met elkaar vermengd.’

Dat wil zeggen dat een individu een sterke identiteit moet hebben voordat hij het complement van de tweelingziel kan zijn. Als tweelingzielen elkaar ontmoeten zijn hun complementaire eigenschappen nog niet helemaal voltooid, maar bereid tot

verdere ontwikkeling. De twee hebben voldoende vertrouwen in zichzelf gevonden om voor de bevestiging van hun zelfgevoel niet van een ander afhankelijk te zijn. Pas dan zijn ze er klaar voor de ander te herkennen, aan de zijde van die ander te leven en de onvermijdelijke conflicten te overwinnen die in de loop van menselijke relaties ontstaan.

Tweelingzielen worden op een andere wijze beschreven door de Bulgaarse leermeester Omraam Mikhael Aivanhov, in het eerste deel van zijn boek *Love and Sexuality* uit de jaren zestig van de vorige eeuw.

‘Ieder menselijk wezen heeft een tweelingziel. Toen de mens als een vonk aan de boezem van zijn Schepper ontsprong was hij twee in een en de twee delen vulden elkaar volmaakt aan, elk zijnde de tweelinghelft van de ander. Die twee helften raakten gescheiden. Ze gingen verschillende richtingen uit en evolueerden ieder op zich. Als ze elkaar op welk punt dan ook gedurende hun ontwikkeling herkennen is dat omdat ze allebei het beeld van de ander in het diepst van hun wezen met zich meedragen. Dat beeld is misschien vaag, maar het is er. Daarom koestert iedereen op aarde de vage hoop dat hij ooit ergens een ziel zal ontmoeten die alles is wat hij nodig heeft, om met die ziel onbeschrijfelijke harmonie en volmaakte eenwording te bereiken.

Tweelingzielen zijn elkaars complement. Geen ander in de wereld kan díé aanvulling zijn als die ene. Daarom heb je alle wezens verloren die je hebt ontmoet sinds de aanvang van je veelvuldige reïncarnaties: alle echtgenoten, mannen en vrouwen, minnaars en minnaressen, jullie allen zijn bij elkaar weggegaan omdat jullie niet voor elkaar waren voorbestemd. Misschien zijn jullie maar kort bij elkaar geweest en was de combinatie als een pan met een niet passende deksel. Maar twee zielen die God samen geschapen heeft zijn absoluut voor elkaar bedoeld en niets kan hen

scheiden. Ze zijn ook niet bang gescheiden te worden. Als in een huwelijk een van beiden bang is dat de relatie zou kunnen stuklopen (en niets kan dit voorkomen), is dat omdat de partner niet de ware geliefde, de tweelingziel is. Een vrouw houdt van een man, maar hij verlaat haar voor een ander. Een man houdt van een vrouw, maar zij laat hem in de steek ...

Tweelingzielen daarentegen herkennen elkaar met absolute zekerheid en kunnen nooit bij elkaar weggaan.'

Als zoiets prachtigs voor ieder van ons is weggelegd, kunnen we ons afvragen waarom het principe van de tweelingzielverwantschap zo weinig bekend is. We kunnen daaruit alleen maar afleiden dat we er nog niet aan toe waren. Misschien kon het tweelingzielconcept pas nu, in het Aquariustijdperk, aan bekendheid winnen en is de mens ook pas nu voldoende geëvolueerd om van dit heuglijke nieuws op de juiste wijze gebruik te maken. Wij zijn ervan overtuigd dat dat punt nu bereikt is en dat een groot aantal geïncarneerde zielen tot onvoorwaardelijke liefde in staat zal zijn en zo hun verloren wederhelft zal vinden om zich daarmee te herenigen.

Maar waar is onze ware geliefde, onze tweelingziel, en hoe zullen we elkaar vinden? De tweelingziel is misschien heel dichtbij, wachtend op de laatste stappen in het groeiproces die beiden moeten doen om klaar voor de hereniging te zijn. We moeten er echter wel aan toe zijn. De ontmoeting kan pas plaatsvinden als we bij onszelf zijn thuisgekomen. Hoewel wij het niet kunnen voorspellen, is het tijdstip bekend bij de universele krachten die ons al een eeuwigheid geleden naar elkaar toe hebben geleid.

Wie kon weten van de draden die sinds onheuglijke tijden door de levens liepen van Johanna, een schilderes, en Philip, een vormgever en illustrator van boeken? Johanna en Philip ontmoetten elkaar informeel op een zomeravond in een kunstgalerie. Ze kenden elkaar niet en waren er om verschillende re-

denen: zij omdat het de openingsavond van haar expositie was, hij zomaar, gehoor gevend aan een impuls.

Johanna voelde zich tijdens dit soort sociale gelegenheden niet op haar gemak en bleef, hoewel ze het middelpunt van de avond was, op de achtergrond. Op een gegeven moment stond ze achter een groepje mensen dat naar een van haar schilderijen keek. Iemand maakte een geringschattende opmerking. Plotseling nam een andere man het fel op voor haar werk en zei tegen de criticus dat hij de essentie van het schilderij niet had begrepen. Johanna luisterde, aan de grond genageld, terwijl de man de diepere dimensies van het schilderij uitlegde. Hoewel ze opgewonden en blij was, vond ze het ook vervelend opgemerkt te worden. Dus toen de bezoekers doorliepen, draaide ze zich om en verliet de ruimte.

Ze ging in de garderobe zitten en mopperde op zichzelf, zoals ze al zo vaak had gedaan als de behoefte zich van anderen af te scheiden de kop opstak. Ze bleef er een tijdje hangen, vechtend tegen de impuls haar jas te pakken en naar huis te gaan. Er kwam een man binnen, die verstrooid naar zijn jas liep. Toen hij opkeek zag Johanna dat het de man was die haar werk had verdedigd. Ze liep op hem toe. 'Dank u', zei ze, 'dat u mijn schilderij hebt verdedigd.' En glimlachend voegde ze eraan toe: 'Ik kon u wel omhelzen.' Even was het stil. Toen zei ze tot haar eigen verbazing: 'Ik ga dat ook doen, denk ik.' En ze sloeg haar armen om hem heen.

Hij drukte haar even tegen zich aan voordat ze zich lachend uit de omarming losmaakte. Hoewel ze zoiets nog nooit in haar leven had gedaan, voelde ze zich totaal niet gegeneerd. Philip stelde zich voor en midden tussen de jassen begonnen ze een gesprek. Beiden waren erg op zichzelf, met maar een paar goede vrienden, waardoor ze het onaangename gevoel hadden te falen. Johanna had vaak geleden onder een soort gespreksclaustrofobie: ze voelde zich als een opgeprikte vlinder te midden van het gebabbel waarmee mensen elkaar plegen

te vermaken. Ze hunkerde naar een echte, wederzijdse uitwisseling van gedachten, maar dat gebeurde haast nooit. En daar ze niet in staat was enkel over koetjes en kalfjes te praten, trok ze zich terug in zichzelf en in haar werk. Hoewel ze naar liefde verlangde, weerde ze die af met haar stekelige houding en haar niet zo subtiele manier van uitdrukken. Ze was gekwetst in relaties met mannen en hulde zich nu in een beschermend pantser. Net als een sprookjesprinses kon ze uitsluitend door liefde worden bevrijd, maar de liefde had zich nog geen weg naar haar kunnen banen.

Philips houding tijdens sociale ontmoetingen was die van de waakzame observator. Zijn directheid bij het verdedigen van Johanna's schilderij was niet karakteristiek voor hem. Vriendelijk en gevoelig als hij voor anderen was, barstte hij zelden uit zoals Johanna deed. Maar naarmate hun vriendschap groeide, kreeg hij meer waardering voor haar bothedigheid en ging zij op haar beurt zijn terughoudendheid steeds meer waarderen.

Philips zelfbeheersing had diepe oorzaken. Net als Johanna was hij succesvol in zijn carrière en deed hij zich tegenover de buitenwereld sterk voor. Maar van binnen leed hij onder minderwaardigheidsgevoelens, wat maakte dat hij zich liet overheersen door minder getalenteerde mensen. Zijn neurose had zijn groei beknot: het was alsof er een plafond boven zijn hoofd zat. Hij had wel geprobeerd daar doorheen te breken, net als Johanna door haar pantser, maar het plafond bezweek niet onder geweld: het zou pas bezwijken onder liefdevolle herkenning. Door het wezenlijke, de ziel, van Johanna's schilderij te zien, had hij de snaar van herkenning aangeraakt. Diezelfde vertrouwdheid vond een echo in haar spontane omhelzing, waarmee ze haar hart opende voor vriendschap. Dit was een zielscontact, de herkenning van het zieleseigene in de ander.

De liefde die tussen hen groeide kwam niet uit een nieuw zaadje voort, maar uit iets wat er altijd al was geweest. Eenvou-

dig en rustig als een tuin in de lente bloeide hun liefde op en ontplooidde zich. Johanna herinnert zich het gemak van hun eerste lange gesprek. 'Ik voelde me zo thuis bij hem. Samen zijn met hem was net zo makkelijk als met mezelf alleen zijn – eigenlijk beter!'

Hoewel beiden zich afzijdig hadden gehouden van sociale gelegenheden waar conversatie maar al te vaak leeg en zonder betekenis was, hadden ze alle twee verlangd naar echte communicatie. Eindelijk samen, openden zich de sluizen. Ze spraken eindeloos met elkaar, zwierven door de bossen en langs de stranden, door drukke straten en deelden de stilte van de nacht. Gedachten namen een hoge vlucht: spontaan kregen ze nieuwe inzichten en ze werden gedragen door dezelfde creatieve vreugde die ze allebei uit hun werk putten.

De tweelingziel is het spiegelbeeld, de andere kant van het zelf. Toch is Gods plan zo prachtig, dat we – bij het vinden van onze tweelingziel – een uniek en boeiend individu ontmoeten. Een deel van de fascinatie ligt zonder twijfel in het feit dat we een wezenlijk deel van onszelf in een nieuw licht zien. De gescheiden paden die de in tweeën verdeelde zielen hebben bewandeld, hebben verschillende ervaringen opgeleverd: verschillend maar complementair. Het andere deel van onze ziel is altijd nieuw, altijd interessant en brengt ons wat ons ontbreekt, wat we graag willen en waarvoor we openstaan. We vullen elkaar aan, niet voor even, maar door een heel nieuw groeiproces heen dat ons enerzijds steeds hechter met elkaar verbindt en ons anderzijds op wonderbaarlijke wijze steeds meer in onze uniciteit bevestigt.

De paradox in tweelingzielverwantschap is dat door een te worden onze individualiteit toeneemt. In een tweelingzielrelatie raken we nooit verveeld of uitgekeken op elkaar. In het altijd durende groeiproces blijven we elkaar boeien. In tweelingzielverwantschap wordt veel aandacht besteed aan het wezen van de ander. Abraham Maslow beschrijft dit in zijn studie

over liefdesrelaties tussen spiritueel bewuste mensen *Toward a Psychology of Being* als 'B-cognition', zijnsinzicht, zijnsken-
nis.

'Bij "B-cognition" is de aandacht geheel en al gericht op de ervaring of het object, die voor het ogenblik het Zijn in zijn geheel is geworden. Aangezien het Zijn in zijn geheel wordt waargenomen gelden alle wetten die van kracht zouden zijn als men de gehele kosmos in één keer zou kunnen bevatten ...

De concrete waarneming van het object in zijn geheel impliceert dat er met liefhebbende zorg naar wordt gekeken ... met aanhoudende aandacht en herhaalde beschouwing die zo noodzakelijk zijn voor de perceptie van alle aspecten van het object. De liefdevolle nauwgezetheid waarmee een moeder haar kind aldoor gadeslaat, de minnaar zijn geliefde of de kunstenaar zijn schilderij, leidt ongetwijfeld tot een completere waarneming dan de gebruikelijke vrijblijvende rubricering die onterecht voor waarneming doorgaat. In het eerste geval kunnen we een rijkheid aan details verwachten, een bewustzijn van de vele facetten van het object ten gevolge van een dergelijk verdiept, geboeid en volledig op het object gericht vermogen tot kennen.'

Het oog van de ziel houdt het visioen van het volmaakte wezen vast. Ieder deel van de tweeling kan door naar de ander te kijken, een glimp van die volmaaktheid opvangen en die door de kracht van liefde naar buiten helpen brengen. Iets dergelijks was er aan de hand met Philip en Johanna. Beiden waren geblokkeerd door onevenwichtigheid in hun sekse.

Philips overontwikkelde vrouwelijke of yin-gevoeligheid had zich naar binnen gericht en had geleid tot gevoelens van ontoereikendheid die hem in zijn basale mannelijke of yang-zelf hadden beperkt. Johanna, met haar afwerende manier van doen, had op negatieve wijze uitdrukking gegeven aan haar

yang-kracht, waarmee ze haar ware vrouwelijke aard in de weg had gestaan. Ze was bang geweest voor haar vrouwelijke zachtheid, maar door de alchemie van de tweelingzielrelatie had ze ontdekt dat juist in die zachtheid haar kracht lag. Haar zachtheid openbaarde zich niet als zwakheid, maar als een creatieve openheid en ontvankelijkheid die de basis zelf vormen voor een diepe en wederkerige liefde. Johanna was iemand die nooit huilde, die haar oud zeer en niet-vergoten tranen diep in zich had begraven. Philip aanvaardde haar compleet, zijn liefde was onvoorwaardelijk. Hij moedigde haar aan zich te uiten en dat maakte dat ze haar te lang ingehouden tranen de vrije loop kon laten. Voorzichtig tastte hij de pijnlijke plekken uit haar verleden af. 'Huil maar', zei hij als hij verdriet in haar voelde opkomen. Hij nam haar dan in zijn armen en liet haar naar hartenlust huilen.

Hij op zijn beurt liet ook zijn diepere kanten zien, waardoor Johanna hem beter begon te begrijpen. En zo, terwijl de expressieve, tedere en edelmoedige kanten van het yin-aspect van haar ziel werden gevoeld, werd zij een instrument in het proces van zijn bevrijding. Doordat zij Philips ware zijn begreep, kon hij uitgroeien tot zijn eigenlijke formaat. De twijfel aan zichzelf die hem blokkeerde, viel van hem af naarmate zijn ingeboren mannelijke kracht werd herkend, gewaardeerd en herhaaldelijk bevestigd.

Maslow: 'Het herhaalde, geboeide ondergaan van een gezicht dat we liefhebben of een schilderij dat we bewonderen, maakt dat we er meer van gaan houden en stelt ons in staat er steeds meer dimensies in te ontdekken.'

Hij noemt dit 'de rijkdom van het intra-object'. We zouden kunnen spreken van de rijkdom van de intra-persoon bij deze tweelingzielen, die het mooiste en hoogste in elkaar zagen en uit de volheid van hun hart die waarneming gestalte konden geven. Daarmee herstelden ze in elkaar de yin/yang-balans. Hiermee wordt duidelijk dat de ontmoeting tussen tweeling-

zielen ook de noodzakelijke psychologische hulp kan bieden die elders niet werd gevonden. Als de wil tot groeien sterk is, kunnen ze door liefde en wederzijdse hulp de noodzakelijke veranderingen teweegbrengen. De bijdrage aan elkaars groei zal na de tweelinghereniging de dankbaarste daad van liefde voor beiden zijn. We zien die wederzijdse versterking ook in hun brieven. Zo schrijft Philip aan Johanna:

‘Voor het eerst in mijn leven voel ik me compleet en werkelijk tevreden en gelukkig met wat ik ben. Dit is te danken aan wat jij in me hebt herkend en gevoed. Ik ben zo dankbaar voor je altijd aanwezige en onwankelbare liefde. Ik voel me omhoog getild door de grote liefde van een zo verheven ziel als jij. Hoe meer ik in jou herken – en dat doe ik in toenemende mate – des te meer ik mijzelf word. Onze tweelingverwantschap doet me denken aan twee bomen die weliswaar los van elkaar maar toch dicht bij elkaar staan, met wortels die elkaar in de gemeenschappelijke grond diep raken en door diezelfde grond worden gevoed. Die grond is onze aardse ervaring, onze rol in de maatschappij en onze genetische achtergrond. Onze stammen groeien recht omhoog, naast elkaar maar gescheiden en onze takken vervlechten zich met elkaar terwijl we elkaar voeden en gevoelens en gedachten met elkaar uitwisselen. Onze takken spreiden zich uit in de stratosfeer om de zon en zijn energie te verwelkomen, waardoor we in alle dimensies toenemen terwijl we omhoog streven. Onze groei bestaat bij de gratie van onze voeding over en weer. Onze stammen groeien dicht naast elkaar en in diepe beschouwing van elkaar, terwijl onze takken zich steeds meer met elkaar verstrengelen.’

In een andere brief aan Johanna schrijft hij over de aard van ware liefde, die de liefde van de ziel is.